

Thăm Mũi Cà Mau

Nguyễn Văn Hoa

Khi đến Cà mau , tôi mới vỡ lẽ, ở Thị xã Cà Mau có 2 bến tàu đi ra Mũi Cà mau. Một ở Phường 7 là tàu nhỏ . Một ở Phường 8 là tàu to . Nhờ khách sạn nơi ngủ trọ làm dịch vụ mua vé tàu ra mũi Cà mau , họ bảo phải chờ ghép đoàn lớn , mấy ngày sau hỏi lại thì lễ tân chỉ ừ hử cho qua chuyện. Vì phục vụ có 2 người thì có lời lãi gì . Đêm nằm không màn bị muỗi đốt không ngủ được, ở đây nghe đài địa phương bảo đang có dịch sốt xuất huyết và đã có người bị chết , sáng hôm sau sợ quá phải đề nghị với lễ tân khách sạn này hoặc là diệt muỗi hoặc phải cho màn / mùng. May quá họ lại cho màn . Còn thuốc diệt muỗi lại chính là thuốc diệt côn trùng. Đọc hướng dẫn thì viết là phun thuốc phải đi lùi dần dần ra cửa. đóng kín cửa cho muỗi chết hết . Sau đó lại mở cửa cho hết mùi thuốc mới vào ngủ. Nhưng mình nghĩ , mở cửa chờ cho hết mùi thuốc chắc chắn muỗi lại bay vào thì sao ?

Hỏi xe thô / xe ôm / xe chở người /xe taxi cạnh khách sạn .

Xe Ta xi đưa đến bến tàu cao tốc ở Phường 7 đi mũi Cà Mau . dân bản địa lại gọi là đi Rạch Tàu .

Anh quản lý bến tàu rất tử tế , khuyên tôi yên tâm lấy vé không khó khăn gì . du khách cả nước đến Cà mau đều ra bến này để đi ra Rạch Tàu /mũi Cà mau , tỷ mỹ hướng dẫn giờ tàu chạy và giá vé . hẹn sáng mai lại , chắc chắn có tàu ra Rạch tàu / mũi Cà Mau. Tàu làm bằng composit chở được chừng hơn 30 người . Hỏi chủ tàu ngồi đầu cho đỡ bị nôn/ ói . ông ta thấp đậm nhỏ nhẹ trả lời “ Xe trên tàu dưới” . Thế là vợ chồng mình chui xuống cuối tàu . Cách hàng ghế cuối cùng 2 hàng .

Lướt nhanh thấy du khách đủ các loại người già có trẻ có , nam có nữ có. Mấy cậu thanh niên cao lớn mặc quần áo đồng phục , hỏi ra mới biết các cậu đang ra thi công một dự án viễn thông ở huyện Năm Căn. Mấy thanh niên oang oang nói chuyện về trại nuôi tôm giống nhà mình ở Ngọc Hiển . Còn 4-5 người thì bàn nhau đến dự đám ma của ông bác (gốc Quảng Ninh vào đây 1954) ở huyện Ngọc Hiển. Họ nói chuyện bằng Phương Ngữ địa phương lú lờ , rất nhanh , mấy từ vừa nghe vừa đoán ví dụ “phải rồi” thì nói thành “phải gồi “. Nhờ dạy học ở Nam Bộ nhiều năm và vào ra công tác hàng năm , nên mình cũng nghe rất rõ câu chuyện làm ăn của các khách ngồi xung quanh . Đúng giờ tàu xuất bến , nước tung toé quanh mạn tàu, dãy nhà cạnh mép nước ở bến lùi dần .

Dòng sông nước đục ngầu , khá rộng . Chỉ nhìn được một phía bờ. Nhà cửa thưa thớt . Nhà lợp lá dừa nước. Lá dừa nước ở đây cũng nhỏ bé , không xanh tốt vút cao như ở mạn Tiền Giang . Vì nước ở đây gần biển rồi? ! Thi thoảng lại cập vào một bên sông để đón thêm khách . Bến là cầu tàu gia đình. Lên xuống cũng rất nhanh. Thoáng nhìn thấy một nóc nhà thờ Thiên chúa giáo. Cũng bê tông cốt thép . Đi chừng 1 giờ thì gặp nhà thờ Thánh Thất cao đài với hai Tháp đôi lưng lững bên các căn nhà nhỏ bé tạm bợ .

Có ngã ba sông tôi thấy có ngôi miếu bé nhỏ hướng ra sông . Nó nhỏ bé , nhưng sao tôi thấy có uy lực . Nó trấn ma tà và cầu cúng Hà Bá , che chở cho các ngư dân và hành khách qua ngã ba sông này .

Trên đường ra mũi tôi cũng thấy có vài 3 ngôi chùa nhỏ . Năm không xa bờ sông. Cây cổ thụ xum xuê . Thoáng thấy hoa phượng đỏ rực hoặc các chậu mầu đơn đom bông đỏ chói .

Căn nhà có vẻ hoang sơ bên cái đẹp cầu kỳ tia tót của nhiều chậu cảnh , sự sống đã an cư ! Hai bên sông có khá nhiều cửa hàng xăng dầu , nó rất thuận tiện cho các ghe tàu qua lại mua xăng dầu.

Tàu có qua Thị trấn Năm Căn , thấy có cả tiệm bán vàng. Cột ăng ten bưu điện cao vút. Nhiều nhà 2-3 tầng khang trang to đẹp . Chợ Năm Căn sầm uất mua bán thủy sản và ngư cụ .

Thuyền bán đồ uống và người bán hàng ăn , bán vé số cũng áp sát con tàu tạm nghỉ ở thị trấn Năm Căn.

Cứ một đoạn lại thấy có biển quảng cáo bán tôm cua giống , Có Công ty từ Đà Nẵng – Cá Rá miền Trung cũng mang công nghệ sản xuất tôm giống ra đây bán .

Có nhiều bằng hiệu làm tôi chú ý : Trại hòm tức là nơi bán quan tài cho người chết . Trại gỗ tức là cơ sở sản xuất đồ mộc . Còn nơi thu mua cua tôm cá thì đề là Vừa tôm mực cá . Nếu tên là Hai, Ba... hoặc là Út thì biết chủ là gốc dân bản địa .

Nhà ở của người sống ven sông thì thấy đơn sơ. Nhà 2-3 tầng ít nhìn thấy .

Nhưng những ngôi mộ mà đi tàu cao tốc vẫn nhìn thấy thì rất kiên cố , không khác gì những ngôi mộ ở Kinh Bắc Bắc Bộ . Đều xây gạch và bê tông rất kiên cố . Có ngôi mộ còn làm nhà mồ. Nghèo thì lợp lá dừa nước . Giàu thì thấy làm như một căn nhà mái bằng kiên cố , che nắng- mưa -sấm- chớp- gió- bão cho các ngôi mộ của những người thân yêu ở dưới. Những ngôi mộ đều có biển khắc đá họ tên ngày giỗ kỵ rất to.

Người chết ở gần đất mũi có chỗ ở vững chãi hơn người đang sống ở cõi nhân gian này ! Tín ngưỡng dân gian coi trọng cõi vĩnh hằng hơn hoặc lòng xót thương người lúc còn sống thừa hân vi không có mái ấm che thân ? Hoặc cũng là cách thiết thực báo hiếu cho cha mẹ ông bà tổ tiên đã sinh thành ra mình , nay mình đã làm ăn khấm khá !

Từ bến tàu cao tốc còn phải đi xe ôm hoặc xuống máy mới vào được đất mũi Cà Mau. Xe ôm thì mất mấy chục nghìn là đến sát đất mũi . Cũng có thể đi ghe máy composit đến mũi.

Ở mũi tràn trề là cây sú cây bần . Bộ rễ của nó tua tủa , như những bàn tay cứng cáp bám sâu vào bờ biển . Nó lan dần ra biển theo phù sa bồi đắp . Quả rụng xuống , là cây non thấy tua tủa chung quanh cây mẹ!

Khi đến mũi , Tôi leo lên tháp cao 3-4 tầng chừng hơn 40 mét (có người tóc bạc thấp đậm ở trên tháp đi xuống, tôi hỏi tháp cao bao nhiêu , ông trả lời khi tôi leo ngược lên). Từ tháp cao nhìn ra xung quanh , biển cả rừng xanh thu cả trong tầm mắt, nước biển lẫn tằm xanh ngắt , rừng cây nhìn thấy bạt ngàn màu xanh , nhìn thấy lá cờ Tổ Quốc khẳng định chủ quyền Việt nam phấp phất tung bay trên nền xanh của rừng , lòng ta khi ấy sao thấy lâng lâng rạo rực , đây chính là đất liền tận cùng của Tổ Quốc. Theo lý thuyết thì mỗi năm phù sa sẽ lấn ra biển hơn 100 mét. Ở mũi đã thấy xây dựng mấy ngôi nhà thủy tạ để cho khách nghỉ chân. tại mũi cũng đã có điện !

Nhiều quán bán hàng lưu niệm . đó là sản vật của biển Cà Mau .

Có cô chủ quán thấy tôi đã ân cần mời ngồi vào chiếc võng không xa tủ hàng lưu niệm . Tôi đã mua 3 cuốn sách và các bưu ảnh về đất mũi Cà mau !

Và như dự kiến tôi đã lấy đất ở nơi tận cùng này và múc nước biển ở đây cho vào chai nhựa nút chặt để mang về làm báu vật trong gia đình.

Hôm ấy hè 2007 mưa to gió lớn tôi đi xe ôm đến Lũng Cú , tận cùng phía bắc giáp Tàu . Tôi đã leo lên cột cờ Lũng Cũ (Đồng Văn Hà Giang) nhìn xuống bản người Lô Lô giáp biên giới với Tàu . Cũng rạo rực , thầm cảm ơn những chú bé chắn dê với những chiếc chuông đeo ở cổ dê kêu leng keng , giữa mưa gió ùng ùng , để khẳng định chủ quyền quốc gia Việt nam.

Tôi cũng đã đến thăm thác Bản Giốc nơi sát biên giới Việt- Tàu . Nhìn thác nước đổ ào ào bọt tung trắng xoá . Sung sướng được một nhà thơ người Tày mời rượu và đọc thơ (như hát Then) ca ngợi vẻ đẹp hùng vĩ của thác bản Giốc của Việt nam . Bài thơ khẳng định tình yêu vĩnh hằng của thi nhân với mảnh đất thiêng liêng Cao Bằng !

Từ Cao nguyên Đồng Văn đến Mũi Cà Mau , nơi địa đầu và nơi tận cùng đất liền của Tổ Quốc.

Lòng tự nhủ , đã có bao nhiêu thế hệ đã ngã xuống mới có từng tấc đất vô cùng thiêng liêng này !

Ngủ ở khách sạn có sao xếp hạng , mới một đêm bị muỗi đốt mà đã khó chịu !? Trong khi đó hàng nghìn hàng vạn người đã mấy trăm năm qua đã ngã xuống do thiên nhiên khốc liệt hoặc sốt rét để khai khẩn đất hoang !

Lòng tôi cảm thấy thèn thẹn và xấu hổ vô cùng !